

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 1T/28/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619010149
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Tomus
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2020:1619010149.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, samosudcom JUDr. Erikom Tomusom, v trestnej veci obžalovanej V. A., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2018, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20. januára 2020 v Malackách takto

r o z h o d o l :

Obžalovaná:

V. A., narodená XX. H. XXXX v V., trvale bydliskom č. d. XXX, XXX XX W. M.,

sa uznáva vinnou, že

dňa 07.09.2018 v čase od 21.00 h. do 24.00 h. v rodinnom dome č. XXX v W. M. využila nepozornosť poškodenej C. R. a z predmetného rodinného domu odcudzila 1 ks mobilný telefón zn. Lenovo, čiernej farby spolu s obalom, krabicou a nabíjačkou, 1 ks mobilný telefón zn. Huawei P20 lite blue, modrej farby, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX so SIM kartou na telefónne číslo XXXX/XXX XXX, 1 ks dámsku farebnú peňaženku a peňažnú hotovosť vo výške 610 €, čím poškodenej C. R. spôsobila celkovú škodu vo výške 1.050 €, pričom tohto konania sa dopustila napriek tomu, že bola odsúdená za trestný čin krádeže, a to Trestným rozkazom Okresného súdu Malacky sp. zn. OT/46/2017 z dňa 30.05.2017, právoplatným dňa 30.05.2017,

teda

prisvojila si cudziu vec tým, že sa jej zmocnila a spôsobila tak malú škodu, hoci bola za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdená,

čím spáchala

prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2018.

Za to sa jej
ukladá

podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2018 s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanú na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanej ukladá povinnosť nahradiť poškodenej C. R., narodenej XX. P. XXXX v A., trvale bydliskom ul. Q. č. XXXX/X, XXX XX A., prechodne č. d. XXX, XXX XX W. M., škodu vo výške 640,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodenú C. R. so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 20. marca 2019 bola na Okresnom súde Malacky podaná obžaloba na V. A., nar. XX. H. XXXX, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2018. Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie, v rámci ktorého vypočul obžalovanú V. A., prečítal výpovede poškodenej C. R., svedkov P. P., B. M., V. W., Q. D., H. W., prečítal ďalšie podstatné listinné dôkazy, a oboznámil obrazové dôkazy a zistil skutkový stav tak ako je uvedený vo výrokovvej časti rozsudku.

Obžalovaná V. A. vypovedala, že je nevinná. S poškodenou R. boli kamarátky, ona mala v lete depku, pila. Dvaja chlapci, ktorí to spravili, to hodili na ňu - obžalovanú, potom poškodenú aj zbili, na čo už poškodená asi zabudla. Títo chlapci zneužili to, že ona sa s poškodenou baví, preto to hodila na ňu. To oni sú na kamerovom zázname. Ona s poškodenou komunikujú, stále je s ňou kamarátka, to ona - obžalovaná našla jej kabelku, ktorá bola zahodená v poli a vrátila jej ju. Tí chlapci jej vzali aj kľúče a musela si robiť nové. Tie mobily jej vzali H. W. starší aj mladší - otec a syn, a bratranec H. W. ml. - Q. A.. Oplotenie domu poškodenej pred tým podpálila P. W. s jej mamou V. W. na to, aby sa do domu poškodenej mohli dostať.

Na otázku prokurátora obžalovaná uviedla, že ona v deň spáchania skutku - 07. septembra 2018 nebola s poškodenou. U poškodenej bol požiar a to niekedy v lete 2018, niekedy v auguste - septembri 2018. Vie, že požiar bol v jeden letný večer a z jeho založenia bola usvedčená P. W.. Obžalovaná v ten deň a aj večer bola doma s deťmi, to si pamätá dobre, večer doma písala listy, deti uložila spať. Obžalovaná nevie, kedy mali byť veci ukradnuté poškodenej, asi 2 alebo 3 mesiace po požiari našla na poli kabelku poškodenej, ktorá jej bola odcudzená. Tí chlapci to museli urobiť vtedy, keď podpálili plot poškodenej, aby sa dostali dnu, muselo to byť najskôr zhorené, ale nevie, či veci ukradli v ten istý deň alebo po požiari. Obžalovaná sa s poškodenou bavila v júni alebo v júli 2018. Obžalovaná videla chlapcov, ako vchádzajú do domu poškodenej v daný deň a videla ich vtedy, keď odchádzala od poškodenej a bola vonku pri bráničke poškodenej, obžalovaná bola vtedy u poškodenej na návšteve, pili spolu kávu. Obžalovaná u poškodenej bola aj s deťmi, ktoré sa hrali so psami. Poškodená mávala veci na stole, takže odtiaľ jej tie veci museli chlapci vziať. Obžalovaná sa o zmiznutých telefónoch dozvedela až na polícií, tých chlapcov spoznala na kamerovom zázname.

Na návrh prokurátora bola prečítaná skoršia výpoveď poškodenej C. R., v rámci ktorej poškodená uviedla, že dňa 07. septembra 2018 vo večerných hodinách, asi okolo 21.00 h prišla k nej do domu na návštevu V. A. z W. M., ktorá býva v priľahlej rómskej kolónii, táto má prezývku „V.“. Počas doby, čo bola u nej, boli väčšinou v obývacej izbe, no zdržiavali sa i v iných častiach domu. Okrem menovanej nikto iný u nej v tom čase nebol. Počas doby, čo bola u nej na návšteve, tak asi raz odišla od nej z domu na nejakú dobu, kedy išla pozrieť svoje deti, potom sa ale vrátila. Nakoniec bola toho dňa u nej asi do polnoci a potom odišla. Než odišla, prichystala jej v dome do tašiek oblečenie a topánky po jej deťoch, ktoré dala obžalovanej pre jej deti. Keď odišla, uzamkla vchodové dvere do domu a tiež skontrolovala všetky okná, ktoré boli tiež uzatvorené. Po odchode menovanej teda zostala v dome sama a do domu sa určite nemohol dostať nikto cudzí bez toho, aby o tom vedela. Dňa 08. septembra 2018 okolo 09.00 h po tom, čo sa zobudila, chcela telefonovať, no telefón nikde nenašla, no večer ho určite mala položený na skrinke v obývacej izbe. To vie určite, lebo večer, keď bola u nej V., tam telefón určite mala, lebo z neho večer telefonovala. Nakoľko dvere i okná boli v poriadku, tak mala hneď podozrenie, že jej telefón zobrala V., nikto iný jej ho zobrať nemohol. Išlo o mobilný telefón zn. Huawei P20 lite, modrej farby, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, ktorý mal hodnotu asi 400,- €, bol v čiernom koženkovom zatváracom obale, tento zakúpila na splátky v spoločnosti Orange Slovensko dňa 05. septembra 2018, pričom som ho používala len asi 2 dni so SIM kartou s telefónnym číslom XXXX XXX XXX, s ktorou jej bol odcudzený. Po zistení krádeže telefónu išla prezrieť dom, či jej ešte niečo nechýba, kde zistila že jej bol odcudzený

i mobilný telefón zn. Lenovo, bližšie nezisteného výrobného čísla a typu, čiernej farby, so zatváracím koženkovým obalom bledomodrej farby, spolu s krabicou a nabíjačkou, ktorý kúpila bez dokladov za 50,- € na inzerát, ktorý mala pre svojho syna uložený v zásuvke v skrinke pod televízorom v obývacej izbe. V čase, keď bola u nej V., jej tento telefón ukazovala, že ho tam má pre syna, takže ho tam mala, keď bola V. u nej a to videla i V.. Zo skrine v obývacej izbe jej bola odcudzená peňažná hotovosť vo výške 600,- €, pričom V. vedela, kde má hotovosť uloženú, nakoľko asi počas posledného jedného týždňa pred krádežou k poškodenej chodila na návštevu, kde bola u nej asi 3-krát, kde raz videla, keď si poškodená brala zo skrine peniaze. Z banky v dobe pred krádežou poškodená vybrala 1.000,- €, lebo potrebovala na vyplatenie účtov, doklad o výbere odovzdala i polícii, z peňazí potom minula asi 400,- € a 600,- € jej zostalo v skrini. Okrem toho poškodená zistila, že jej bola odcudzená i jej dámska farebná peňaženka rozmerov asi 19 x 9 cm s hotovosťou 10,- €, ktorú mala odloženú na chodbe pri vchodových dverách. Potom, čo zistila, že jej v dome chýbajú uvedené veci a peniaze, tak išla na dvor, kde pri vchodovej bránke na zemi našla svoju peňaženku. Túto tam musel nechať ale páchatel', lebo ona ju určite mala v dome. V peňaženke už ale nebola hotovosť 10,- €, ktorá bola odcudzená. Peňaženku si zobrala domov, táto je nepoškodená a ďalej ju používa. Krádežou 2 ks telefónov, peňaženky a peňažnej hotovosti jej bola spôsobená škoda v celkovej výške 1.070,- €, ako ale povedala, peňaženku našla na dvore a preto si za ňu náhradu škody neuplatňuje. V súčasnej dobe tiež prevzala uznesenie, že jej bude vrátený i jej odcudzený mobilný telefón zn. Huawei P20 lite, spolu s obalom, kde z uvedeného dôvodu si od zisteného páchatel'a neuplatňuje náhradu škody ani za uvedený telefón. Od zisteného páchatel'a žiada vrátiť telefón zn. Lenovo a hotovosť 610,- €, a v prípade, že jej tento telefón a peniaze nebudú vrátené, tak si od zisteného páchatel'a uplatňuje náhradu škody v celkovej výške 660,- €. Ako uviedla, od začiatku mala podozrenie, že sa uvedenej krádeže dopustila V. A., nakoľko v čase krádeže u nej v dome nikto iný nebol, počas doby čo bola u poškodenej doma, bola obžalovaná viackrát sama, keďže poškodená jej chystala i veci po deťoch, takže stále pri obžalovanej nebola, tiež keď išla na WC a podobne. Toto musela ona využiť a veci a peniaze poškodenej zobrať. Ku krádeži podľa poškodenej určite prišlo v čase, počas ktorého bola u nej na návšteve V.. Po krádeži hovorila s rómami v rómskej kolónii v W. M., ktorí jej povedali, že v tom čase V. mala nejaký telefón zn. Huawei, modrej farby, čo mohol byť ten jej. Ešte by uviedla, že v čase krádeže ako i po krádeži sa dalo k poškodenej do dvora ľahko dostať, nakoľko dvor bol z jednej strany neoplotený, keďže bol plot asi týždeň pred uvedenou krádežou poškodený požiarom. Po krádeži na polícii predkladala i záručný list a krabicu od jej odcudzeného telefónu, potom ale krabicu so záručným listom niekde v dome založila, alebo si ju nechala v odomknutom sklade na dvore, určite tieto veci nikomu nedala. Po krádeži sa stretla s V. na ulici, pýtala sa jej, prečo ju okradla, no ona poškodenej povedala, že jej nič nezobrala a tiež jej povedala, že nie je jej kamarátka. Od doby krádeže u poškodenej v dome V. nebola, ani nikto z rómskej kolónie z W. M.. Ako poškodená povedala, skamarátila sa len s V., len táto bola u nej asi 3 - 4-krát, potom ju ale okradla a od uvedenej doby už ani ona u poškodenej nebola. Nechce už v dome nikoho z rómskej kolónie. Poškodená tiež okrem V. a jej muža nikoho nepozná.

K čítanej výpovedi sa vyjadrila obžalovaná, pričom uviedla, že to, že poškodená bývala celé dni napitá, to tam nedala. Poškodená si k sebe pozývala celú osadu, všetkých cigánov. V deň skutku bola u nej celá osada, pila s nimi, dokonca asi 7 cigánov k nej išlo na jej pozvanie po tom, ako obžalovaná od nej odchádzala, týchto stretla pri svojom odchode pri bráničke, niesli jej tortu a alkohol.

Na návrh prokurátora bola prečítaná skoršia výpoveď svedka P. P., v rámci ktorej svedok uviedol, že presný dátum si už nespomína, no bolo to niekedy asi koncom mesiaca september 2018, keď bol v doobedňajších hodinách v záložni, ktorá sa nachádza na Záhoráckej ulici v Malackách pri dolnom kostole. V záložni bol muž, pevnejšej postavy, jeho meno uviesť nevie. Od tohto tu v záložni za 170,- € zakúpil mobilný telefón zn. Huawei P20 Lite, modrej farby, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX. K telefónu dostal tiež zatváracie puzdro čiernej farby, originál krabicu, nabíjačku, slúchadlá a nejaké bločky zo spoločnosti Orange o kúpe ochranného skla a puzdra. Muž v záložni mu telefón predal so zľavou a preto sa dohodli, že mu k tomu nedá žiadny doklad. Pri kúpe sa predávajúceho pracovníka záložne pýtal, odkiaľ je telefón. Povedal mu len, že ho predtým niekto kúpil na paušál v spoločnosti Orange. Viac sa ho nepýtal. Vie, že telefón bol skoro nový, bez známok poškodenia. V spoločnosti Orange, čo vie, bol kupovaný len pred niekoľkými dňami, než telefón kúpil on. Potom telefón používal so svojou SIM kartou s číslom XXXX/XXXXXX, ktoré číslo už v súčasnej dobe nepoužíva. Telefón s uvedeným číslom používal až do doby, než bol predvolaný na políciu, kde sa dozvedel, že telefón pochádza z krádeže a preto tu telefón spolu so všetkými vecami, ktoré k nemu pri kúpe dostal, dobrovoľne odovzdal polícii. On sa uvedenej krádeže nedopustil, nevie, kto túto krádež vykonal, dovtedy vôbec nevedel, že telefón pochádza z nejakej krádeže, keby to vedel, určite by ho nekúpil. K predmetnej krádeži on nevie nič

uviesť. Po tom, čo telefón odovzdal polícii, išiel späť do uvedenej záložne, kde bol uvedený predajca, ktorý mu telefón predal. Tomuto povedal, že telefón odovzdal na polícii, nakoľko pochádzal z krádeže. Menovaný mu preto na mieste vyplatil 170,- €, čím mu vlastne uhradil plnú sumu, za ktorú telefón s príslušenstvom od neho kúpil.

K čítanej výpovedi sa vyjadrila obžalovaná, pričom uviedla, že svedok telefón nekúpil od nej, páchatelia sú zaznamenaní na kamerovom zázname a to je podľa obžalovanej hlavný dôkaz.

Na návrh prokurátora bola prečítaná skoršia výpoveď svedka B. M., v rámci ktorej svedok uviedol, že asi od roku 2007 asi do 30. septembra 2018 na ulici Záhoráckej č.5349/24A v Malackách prevádzkoval Záložňu, zameranú najmä na veci zo zlata a drobnú elektroniku vrátane mobilných telefónov. Predmetný mobilný telefón zn. Huawei P20 lite v uvedenej záložni vykúpil. Najskôr niekedy asi dňa 10. septembra 2018 prišiel za ním do záložne róm, ktorý sa pýtal, či by od neho vykúpil mobilný telefón zn. Huawei P20 Lite. Uviedol mu, že ho dostal k narodeninám, asi päť dní predtým, ako k svedkovi prišiel, teda telefón bol skoro nový. Nemal pri sebe ale žiadne doklady a preto mu povedal, že bez dokladov, krabice, alebo záručného listu mu ho nevykúpi. Povedal svedkovi, že doma má doklady aj krabicu, že to prinesie. Povedal mu orientačnú cenu, ktorú by mu dal za telefón, presne už nevie, no bolo to asi od 150,- € po 180,- €. Dňa 17. septembra 2018 v doobedňajších hodinách, presný čas si už nespomína, prišiel ten istý róm spolu s ďalším rómom za ním do záložne. Tiež priniesol ten telefón, spolu s plastovým zatváracím obalom, krabicou, záručným listom a tiež mal doklady o kúpe skla a obalu. Róm stále tvrdil, že telefón dostal ako dar a že ho chce predat'. Výslovne sa ho pýtal, či telefón nepochádza z nejakej krádeže, nakoľko keby pochádzal z krádeže, tak by ho určite nekúpil, Tiež si ho chcel vlastne kúpiť pre seba a tak nechcel mať neskôr nejaké problémy. Róm povedal, že telefón nepochádza z krádeže a ani zo žiadnej trestnej činnosti, tiež mu ukázal i fotku so svojou priateľkou, ktorú v ňom mal, že je telefón skutočne jeho. Z uvedeného dôvodu ho od neho vykúpil asi za 150,- €. Vie, že uvedené telefóny majú ale hodnotu okolo 400,- €. Svedok mu na mieste vyplatil dohodnutú sumu 150,- € a on mu teda predal predmetný mobilný telefón spolu so zatváracím puzdrom, v ktorom bol vložený, tiež spolu s nabíjačkou, krabicou, záručným listom i bločkami o kúpe skla a obalu, či tam boli ešte nejaké veci, si teraz už nespomína. Potom, čo telefón kúpil, si ho vyskúšal, no rozhodol sa, že si ho nakoniec nenechá, a preto ho potom predal náhodnému zákazníkovi, ktorý prišiel do záložne. Tomuto tiež vysvetlil, že telefón kupoval pre seba, telefón mu predal asi za 175,- €, presne sumu si už nespomína. Osobné údaje tohto zákazníka uviesť nevie, išlo o mladého muža. Asi mesiac po tom, čo telefón predal, ho kontaktovala polícia a bol na polícii k veci vypovedať. Polícia tiež žiadala kamerové záznamy, no v čase, kedy telefón kupoval a predával, neboli v záložni funkčné kamery. Pred záložňou mal ale tiež jednu kameru, táto bola plne funkčná a záznamy z tejto kamery, ktoré mal zálohované, poskytol polícii. Na záznamoch bolo vidieť dvoch rómov, ako išli do záložne, kde od jedného z nich vlastne telefón s príslušenstvom vykúpil. Uvedených rómov on osobne nepoznal, neskôr len zistil, že róm na zázname v červenom tričku by mal byť H. W., na facebooku by mal byť označený pod prezývkou „N.“ a druhý v bielom tričku by mal byť asi D. Q. a na facebooku by mal byť označený pod prezývkou „Q. M.“, pričom obaja by mali byť z W. M.. Telefón mu vlastne predal ten róm v červenom tričku, čo by mal byť H. W.. Ako uviedol, keď telefón od toho róma kupoval, nevedel, že telefón pochádza z nejakej krádeže. Keby to vedel, nekúpil by ho. Záložňu prevádzkoval asi do konca mesiaca septembra 2018, presne nevie, kde od uvedenej doby ju už neprevádzkuje. Ešte predtým, než prestal prevádzkovať záložňu, prišiel tam za ním do záložne zákazník, ktorý horeuvedený mobilný telefón od neho kúpil, ktorý mu tiež povedal, že ho odovzdal na polícii. Nakoľko si bol vedomý, že mu telefón predal, tak mu uhradil plnú hodnotu telefónu, takže uvedenému zákazníkovi nevznikla žiadna škoda.

K čítanej výpovedi sa vyjadrila obžalovaná, pričom sa pýtala, o čo tu ide, a čo tu riešime, keď svedok M. usvedčuje tých dvoch chlapcov, ktorí mu telefón predali a sú na kamerových záznamoch.

Na návrh prokurátora bola prečítaná skoršia výpoveď svedkyne V. W., v rámci ktorej svedkyňa uviedla, že ku krádeži, ku ktorej malo prísť z domu C. R. v W. M., ona nevie nič uviesť, menovanú nepozná, neviem kde býva, ani nevie, kto jej zobral a čo. Ona sa žiadnej krádeže nedopustila a nevie, kto nejakú krádež z domu nejakej R. spravil. Tiež ona určite nekúpila, ani nemala žiadne veci, ktoré by pochádzali z krádeže. Je ale pravda, že počula, že V. A. mala ukradnúť nejaké telefóny, no ona k tomu viac nič uviesť nevie, to len počula, ona sa s ňou nestretáva, počula ale, že ona sa dopúšťa rôznych krádeží. Na otázky povereného príslušníka policajného zboru, ďalej svedkyňa uviedla, že vie uviesť, komu patrí SIM karta s číslom XXXX XXX XXX, ide o SIM vedenú na jej meno, túto kúpila v Tesco. Potom jej ju

niekto ukradol aj s telefónom. Karta jej ale prišla poštou na jej meno, ona potom dala túto SIM kartu do používania jej synovcovi H. W., ktorý má prezývku „N.“, ktorý tú SIM kartu s uvedeným telefónnym číslom používa doteraz s jej vedomím a súhlasom.

K čítanej výpovedi sa vyjadrila obžalovaná, pričom uviedla, že svedok M. vypovedal, že pán W. mu tvrdil, že telefón dostal ako dar, hoci svedkyňa W. vypovedala, že jej ho predala obžalovaná. Čo už len ona môže vedieť.

Na návrh prokurátora bola prečítaná skoršia výpoveď svedka Q. D., v rámci ktorej svedok uviedol, že dátum si už nespomína, bolo to ale asi niekedy v mesiaci august alebo september 2018, keď v rómskej kolónii v W. M. stretol H. W., ktorý má prezývku „N.“ a býva v rómskej kolónii v W. M.. Tento mu len povedal, že ide do Malaciek do záložne predať telefón zn. Huawei P20, modrej farby, ktorý asi pred týždňom kúpil, no nepáči sa mu. Išiel s ním do Malaciek, do záložne zv. „silvo“, v ktorej bol muž, o ktorom vie, že sa aj volá B.. H. ukázal telefón B. aj s krabicou a vie, že sa dohodli, že B. telefón kúpi. Čo si spomína, kúpil ho asi za 150,- €, ktoré peniaze dal H.. Svedkovi z nich H. nič nedal. H. dal zase B. ten telefón aj s krabicou. Čo bolo v krabici, nevie, nezaujímalo ho to. Vtedy nevedel, odkiaľ H. telefón mal, ani nevedel, že telefón pochádza z nejakej krádeže. Až neskôr sa dozvedel, že ho mal kúpiť od V. A., ktorá je z rómskej kolónie v W. M. a ktorú volajú „V.“. Či ho ale kúpil od nej, nevie, on pri tom nebol, keď ho kupoval. Tiež svedok uvedený telefón, a ani žiadny iný, nikde neukradol. Že mal niekto z domu C., ktorá býva pri rómskej kolónii, zobrať nejaký telefón a nejaké veci, počul, počul aj, že jej to mala zobrať V. A., no či to je pravda, on nevie, ani nevie, či išlo o jej telefón, ktorý mal H.. V dome u C. svedok nikdy nebol, s uvedenou krádežou nemá nič spoločné.

K čítanej výpovedi sa obžalovaná nevyjadrila.

Na návrh prokurátora bola prečítaná skoršia výpoveď svedka H. W., v rámci ktorej svedok uviedol, že prezývku má „N.“. Dátum si už nespomína, no bolo to niekedy po prázdninách v roku 2018, keď prišla do ich rómskej kolónie v W. M. žena, ktorá býva pri rómskej kolónii, a hovorila, že jej niekto ukradol nejaké veci, jej meno on nevie. Čo jej bolo ukradnuté, nehovorila, a on ani nepočul, kto jej to mal ukradnúť. Svedok jej žiadne veci neukradol. Potom asi 2 dni po tomto, v rómskej kolónii v W. M. stretol V. A., prezývanú „V.“, ktorá sa ho pýtala, či nechce od nej kúpiť telefón zn. Huawei P20 lite, modrej farby. Tento bol v nejakom puzdre. V. chcela za telefón 120,- €. Svedok si ho prezrel, páčil sa mu, vyzeral ako nový a tak sa s ňou dohodol, že jej za ten telefón dá jeho nový telefón zn. Honor a doplatí jej k tomu 50,- €, s čím súhlasila. Dal jej teda svoj telefón a 50,- € a ona mu dala jej telefón zn. Huawei P20 lite spolu s puzdrom, v ktorom telefón mala. Pri tomto, ako telefón od nej kúpil, nikto nebol. Telefón bol bez SIM karty. Svedok si dal do telefónu svoju SIM kartu s číslom XXXX XXX XXX, ktorú mal od svojho otca. Tento mu povedal, že táto SIM karta je evidovaná na jeho sestru V. W., s ktorou kartu kupovali v Tesco v Malackách. Milena kartu dala otcovi a on ju dal svedkovi, bolo to asi niekedy začiatkom roku 2018, od uvedenej doby teda kartu s uvedeným číslom používal on a toto číslo používa dodnes. Vie, že V. o tom vie. SIM kartu s iným číslom on nemá a nepoužíva. Telefón od V. mal potom doma asi 2 - 3 dni, bol dosť veľký a tak sa svedok rozhodol, že ho dá do záložne. V Malackách v záložni zv. „B.“ sa bol pýtať, bol tam nejaký muž, ktorý mu povedal, že bez krabice telefón nevykúpi. Svedok potom išiel domov do rómskej kolónie v W. M., kde sa stretol s V. A., pýtal sa jej, či má krabicu a doklady od telefónu, povedala, že áno, túto mu priniesla a dala. V krabici boli i nejaké papiere, aké ale nevie, nepozeral to. Nabíjačka ani iné veci tam neboli. Potom asi po týždni išiel znovu do záložne v Malackách spolu s Q. D., prezývaným „Q.“, ktorého stretol v rómskej kolónii. Povedal, že pôjde so svedkom a tak išiel. V Malackách spolu prišli do tej istej záložne zv. B., kde už predtým bol, bol tam ten istý muž, ktorý tam bol predtým a telefón v puzdre, tak ako bol, mu predal za 170,- €, k tomu mu dal aj krabicu a nabíjačku, ktorú mal, ktorá pasovala na ten telefón. Ako povedal, telefón s puzdrom aj s krabicou mal od V. A., zv. V.. To, že ona telefón niekde ukradla, nevedel, keby vedel, že telefón pochádza z krádeže, určite by ho od nej nekúpil. Ako povedal, V. mu povedala, že ho kúpila na splátky. Okrem toho telefónu, od V. A. žiadny iný telefón, ani iné veci, nekúpil. Kúpil od nej len ten jeden telefón v puzdre. Než telefón predal, SIM kartu si z neho vybral, používa ju doteraz. Na otázku povereného príslušníka policajného zboru, či niekto bol pri tom, keď svedkovi V. odovzdala krabicu od toho telefónu, svedok uviedol, že keď mu telefón predávala a keď mu dávala krabicu od telefónu, boli pri tom vždy len oni dvaja, nikto iný pri nich vtedy nebol.

K čítanej výpovedi sa vyjadrila obžalovaná, pričom uviedla, že s H. W. boli len oni dvaja, je to len slovo proti slovu, sám W. potvrdil, že žiadneho svedka, ktorý by videl, ako mu obžalovaná predáva telefón, nemá. Opätovne sa pýta, o čo tu teda ide.

Súd oboznámil kamerové záznamy, jednak záložne v Malackách zo 17. septembra 2018 vyhotovené kamerou umiestnenou pred záložnou, na ktorých je zachytený vstup dvoch osôb do záložne na ulici Záhorácka 24/A v Malackách, od ktorých B. M. vykúpil mobilný telefón zn. Huawei P20 lite, a jednak obecnej polície W.C. zo 07. a 08. septembra 2018, na ktorých je zachytený opakovaný pohyb obžalovanej po obci W. M. dňa 07. septembra 2018 vo večerných, až nočných hodinách.

K oboznámeným kamerovým záznamom sa obžalovaná vyjadrila tak, že do záložne nešla, a v kolónii sa prechádzala, išla na návštevu a na vecko a neskôr kočikovala, ona tam neďaleko býva.

Z odborných vyjadrení vyplýva hodnota mobilných telefónov zn. Huawei P20 lite - 400,- eur, zn. Lenovo - 30,- eur, a dámskej peňaženky - 10,- eur.

Zo zápisníc o vydaní vecí, z uznesení o vrátení vecí a zo zápisníc o vrátení vecí vyplýva, že poškodenej bol napokon vrátený mobilný telefón zn. Huawei P20 lite, a to aj s príslušenstvom.

K výroku o vine a k právnej kvalifikácii

Súd v prvom rade konštatuje, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že dňa 07. septembra 2018 v čase od 21.00 h. do 24.00 h. v rodinnom dome č. XXX v W. M. u poškodenej C. R. došlo k odcudzeniu 1 ks mobilného telefónu zn. Lenovo, čiernej farby spolu s obalom, krabicou a nabíjačkou, 1 ks mobilného telefónu zn. Huawei P20 lite blue, modrej farby, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX so SIM kartou na telefónne číslo XXXX XXX XXX, 1 ks dámskej farebnej peňaženky a peňažnej hotovosti vo výške 610,- eur, čím poškodenej C. R. bola spôsobená celková škoda vo výške 1.050,- eur. Zo skutkovej vety obžaloby nebol spor tiež ohľadom toho, že obžalovaná bola odsúdená za trestný čin krádeže, a to trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 30. mája 2017, sp. zn. OT/46/2017, právoplatným dňa 30. mája 2017.

Tieto skutočnosti považuje súd nielen za nesporné, ale vyplývajú aj z vykonaného dokazovania, keď ich potvrdzujú nielen výpovede obžalovanej, poškodenej, ale okrem iných dôkazov aj výpovede svedkov.

Sporným medzi stranami, a podstatou dokazovania na hlavnom pojednávaní, bolo v podstate to, či sa predmetného skutku (odcudzenia uvedených vecí) dopustila obžalovaná.

Na základe vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo i v ich súhrne (a vzájomnej súvislosti) podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako to predpokladá § 2 ods. 12 Trestného poriadku, kedy súd musel dôkladne vyhodnocovať najmä výpovede hlavných aktérov skutku (obžalovanej a poškodenej) a aj za pomoci ďalších dôkazov zisťovať, či je možné vysloviť nepochybnú istotu o niektorej z predložených verzií, vychádzajúc aj z ostatných trestnoprávne relevantných zásad, dospel súd bez rozumných pochybností k záveru, že skutok sa odohral tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku s tým, teda, že zo strany obžalovanej šlo o konanie, ktorým si prisvojila cudzie veci tým, že sa ich zmocnila a spôsobila tak malú škodu, hoci bola za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdená. Súd k tejto nepochybnéj istote, vyjadrenej vo výrokovej časti rozsudku, dospel a to na podklade nasledovných, nižšie v odôvodnení tohto rozsudku, uvedených konkrétnych skutočností a argumentov a právnych úvah.

Súd predovšetkým poukazuje na výpoveď poškodenej, ktorá logicky, vierohodným spôsobom a detailne popísala všetky rozhodné skutkové okolnosti, vypovedala presvedčivo, pričom zároveň jej výpoveď nebola inými dôkazmi spochybnená, či dokonca vyvrátená. Poškodená v súhrne uviedla, že obžalovanú, ktorá býva v príľahlej rómskej kolónii, pozná, a bola v inkriminovanom čase na návšteve u poškodenej, zdržiavali sa v rôznych častiach domu poškodenej, raz si obžalovaná odbehla pozrieť deti, potom sa vrátila. Dôvodom návštevy bolo chystanie detského oblečenia, ktoré dala obžalovanej pre jej deti. Okrem menovanej nikto iný u nej v tom čase nebol. Keď obžalovaná odišla, poškodená uzamkla vchodové dvere do domu a tiež skontrolovala všetky okná, ktoré boli tiež uzatvorené. Po odchode obžalovanej teda zostala v dome sama a do domu sa určite nemohol dostať nikto cudzí bez toho, aby o tom vedela. Na druhý deň ráno nenašla telefón zn. Huawei, hoci večer, keď bola u nej obžalovaná, ho určite mala

položený na skrinke v obývacej izbe, to vie určite, lebo z neho večer telefonovala. Nakoľko dvere i okná boli v poriadku, tak poškodená mala hneď podozrenie, že jej telefón zobrala obžalovaná, nikto iný jej ho zobrať nemohol. Následne zistila, že jej bol odcudzený i telefón zn. Lenovo, s príslušenstvom, ktorý mala uložený v zásuvke v skrinke pod televízorom v obývacej izbe. V čase, keď bola u nej obžalovaná, tejto tento telefón ukazovala. Z tejto skrinky jej bola odcudzená peňažná hotovosť vo výške 600,- eur, pričom obžalovaná vedela, kde má hotovosť uloženú, nakoľko asi počas posledného jedného týždňa pred krádežou k poškodenej chodila na návštevu, kde bola u nej asi 3-krát, kde raz videla, keď si poškodená brala zo skrine peniaze. Okrem toho jej bola odcudzená i jej dámska farebná peňaženka rozmerov asi 19 x 9 cm s hotovosťou 10,- eur, ktorú mala odloženú na chodbe pri vchodových dverách, peňaženku neskôr na dvore pri vchodovej bránke na zemi našla, ale bez hotovosti 10,- eur. Túto tam musel nechať páchatel, lebo poškodená určite mala peňaženku v dome. Poškodená mala od začiatku podozrenie, že sa uvedenej krádeže dopustila obžalovaná, nakoľko v čase krádeže u nej v dome nikto iný nebol, počas doby čo bola u poškodenej doma, bola obžalovaná viackrát sama, keďže poškodená jej chystala veci po deťoch, takže stále pri obžalovanej nebola, tiež keď išla na WC a podobne. Toto musela ona využiť a veci a peniaze poškodenej zobrať. Ku krádeži určite prišlo v čase, počas ktorého bola u nej na návšteve obžalovaná. Po krádeži poškodená hovorila s rómami v rómskej kolónii v W. M., ktorí jej povedali, že v tom čase V. mala nejaký telefón zn. Huawei, modrej farby, čo mohol byť ten jej.

Súd neuveril výpovedi obžalovanej, že predmetnej krádeže sa ona nedopustila. V prvom rade je nutné poukázať na jej prvotnú obranu, že ona v deň spáchania skutku - 07. septembra 2018 nebola s poškodenu, ona v ten deň a aj večer bola doma s deťmi, to si pamätá dobre, večer doma písala listy a deti uložila spať. Spravili to 2 chlapci, ktorí poškodenú zbili a krádež hodili na obžalovanú, títo chlapci sú na kamerovom zázname.

Okrem nižšie uvedenej opačne zvrtnutej výpovede obžalovanej súd na tomto mieste poukazuje na kamerové záznamy z večerných až nočných hodín inkriminovaného dňa, z ktorých je evidentné, že v dotknutom čase sa v oblasti rómskej kolónie (i domu poškodenej) obžalovaná opakovane pohybovala, čo po vykonaní týchto dôkazov na hlavnom pojednávaní potvrdila sama obžalovaná, keď uviedla, že v kolónii sa prechádzala, išla na návštevu a na vecko a neskôr kočikovala, ona tam neďaleko býva. Obžalovaná teda poprela svoju prvotnú obranu, že po celý čas bola doma s deťmi a tieto uložila spať.

V nadväznosti na ďalšie následne kladené otázky prokurátorom v rámci výsluchu obžalovanej sama obžalovaná svoju vlastnú výpoveď v tejto časti otočila a uviedla, že vtedy bola u poškodenej na návšteve, pili spolu kávu, bola u poškodenej aj s deťmi, a keď odchádzala od poškodenej a bola vonku pri bráničke poškodenej, videla chlapcov, ako vchádzajú do domu poškodenej a títo chlapci poškodenej uvedené veci ukradli, poškodená mávala veci na stole, takže odtiaľ jej tie veci museli chlapci vziať.

Výpoveď obžalovanej už v tejto základnej časti - ohľadom toho, či v kritickom čase vôbec bola u poškodenej - nemožno označiť inak, ako absolútne nevierohodnú. Obžalovaná nijakým spôsobom nezrejmla, prečo došlo k takej radikálnej zmene v jej tvrdeniach. Obžalovaná totiž spočiatku tvrdila, že v inkriminovaný deň u poškodenej vôbec nebola, lebo bola doma, kde písala listy a uspávala deti. Kebyže v tom okamihu prokurátor prestal klásť ďalšie otázky, obžalovaná by sa k opačnému tvrdeniu, že u poškodenej v daný deň večer bola, v rámci svojho výsluchu zrejme ani nedostala. Za uvedenej situácie súdu nie je zrejmé, ku ktorému z oboch tvrdených variantov sa sama obžalovaná viac a prečo prikláňa, pretože obžalovaná to nijako nevyjasnila.

Veľmi významným je v tomto smere aj vyjadrenie obžalovanej k výpovedi poškodenej, v rámci ktorého vyjadrenia obžalovaná uviedla, že poškodená si k sebe pozývala celú osadu, všetkých cigánov, v deň skutku bola u nej celá osada, poškodená pila s nimi, dokonca asi 7 cigánov k nej išlo na jej pozvanie potom, ako ona - obžalovaná od nej odchádzala, týchto stretla pri svojom odchode pri bráničke, niesli jej tortu a alkohol.

Citované vyjadrenie obžalovanej nepochybne podporuje a len podčiarkuje záver o nevierohodnosti výpovede obžalovanej, pretože zrazu hovorila už o siedmych rómoch, ktorých videla, keď bola na dvore pri bráničke, keď odchádzala od poškodenej, ako idú títo siedmi rómovia k poškodenej s tortou a alkoholom, hoci v predchádzajúcej časti svojej výpovede obžalovaná tvrdila, že keď odchádzala od poškodenej a keď bola na dvore pri bráničke, videla, ako idú k poškodenej 2, resp. 3 osoby, ktoré to spravili. Dokonca aj v tejto časti výpovede obžalovanej je zrejماً výrazná nezrovnalosť, nakoľko najskôr

obžalovaná hovorila o dvoch chlapcoch - páchateloch, ktorí sú na kamerovom zázname (z ďalšieho dokazovania vyplynulo, že ide o H. W. a Q. D.), a o pár sekúnd neskôr už obžalovaná tvrdila, že tie mobily poškodenej vzali 3 osoby: H. W. starší aj mladší - otec a syn, a bratranec H. W. ml. - Q. A..

Takouto obranou obžalovanej sa nebolo možné relevantne zaoberať, nakoľko obžalovaná v podstate každou svojou ďalšou vetou menila svoje predošlé tvrdenia, účelovo a ad hoc upravovala svoju bezprostredne predchádzajúcu výpoveď, v zásade podľa vývoja dokazovania, tak, aby sa jej to podľa jej úvahy v daný moment čo najviac hodilo, a to bez ohľadu na celkovú nekonzistentnosť, rozporupnosť, nelogickosť, nezrozumiteľnosť a nepresvedčivosť. V súhrne súd vyhodnotil výpoveď obžalovanej ako príkladne účelovú v snahe vyvinieť sa z následkov jej trestnoprávnej zodpovednosti za žalovaný skutok; tejto nebolo možné uveriť.

Z ďalších vykonaných dôkazov, najmä z výpovedí svedkov H. W., Q. D., V. W., B. M. a P. P., a iných dôkazov vyplýva, že po prázdninách v roku 2018 prišla do rómskej kolónie v W. M. žena, ktorá býva pri rómskej kolónii, a hovorila, že jej niekto ukradol nejaké veci. Asi 2 dni po tomto svedok W. stretol obžalovanú (obžalovaná stretnutie potvrdila, poprela predaj telefónu), ktorá mu ponúkla a aj predala telefón zn. Huawei P20 lite modrej farby (za 50,- eur, ku ktorým svedok pridal obžalovanej aj svoj iný telefón zn. Honor). Dňa 17. septembra 2018 svedok W. (v sprievode svedka D.) predal tento telefón v záložni svedka M.. To, že svedok W. telefón skutočne používal od 09. septembra 2018 (teda až 2 dni po skutku) do 17. septembra 2018, ako aj to, že ešte 07. septembra 2018 do večerných hodín ho používala poškodená (ako to zhodne uviedla vo svojej výpovedi), vyplýva z Identifikácie odcudzených a stratených mobilných zariadení podľa IMEI. SIM kartu s telefónnym číslom XXXX XXX XXX používal v tom čase svedok W., čo potvrdil on sám a aj svedkyňa W.. Koncom septembra 2018 tento telefón v záložni kúpil svedok P., ktorého neskôr kontaktovala polícia, ktorej telefón vydal. Napokon tento telefón bol vrátený poškodenej, nakoľko išlo stále o ten istý telefón, ktorý bol odcudzený poškodenej.

V neprospech verzie obžalovanej sú tiež výpovede svedkov V. W. i Q. D. v tom smere, že obaja zhodne uviedli, že počuli, že predmetný telefón Huawei (resp. i ostatné veci) poškodenej odcudzila práve obžalovaná. To, že obžalovaná má sklony dopúšťať sa majetkových deliktov, vyplýva aj z právoplatne skončeného priestupkového konania i viacerých súdnych trestaní za trestné činy krádeže.

Poškodená navyše výslovne potvrdila, že od času návštevy obžalovanej u nej, až do nasledujúceho rána, kedy zistila, že jej boli odcudzené veci, u nej nikto iný nebol, po definitívnom odchode obžalovanej uzamkla vchodové dvere do domu a tiež skontrolovala všetky okná, ktoré boli tiež uzatvorené, po odchode menovanej zostala v dome sama a do domu sa určite nemohol dostať nikto cudzí bez toho, aby o tom vedela; ráno boli dvere i okná v poriadku. Žiadne stopy, znamenia, či poznatky, svedčiace v prospech verzie, že by veci z uzamknutého domu poškodenej boli v uvedenú noc odcudzené inak, neuviedla teda ani poškodená, ktorá skutočne nemala žiadny dôvod takéto informácie orgánom činným v trestnom konaní, pokiaľ by existovali, neuviesť, a žiadne také dôkazy neboli zistené ani v priebehu vyšetrovania skutku.

Obžalovaná sa mylí, pokiaľ tvrdí, že nie je čo riešiť, že páchatelia sú známi, pretože sú zachytení na kamerovom zázname zo záložne. Takáto zjednodušená konštrukcia vzhľadom na celkovú dôkaznú situáciu v danom prípade nemôže obstáť. Je síce pravda, že telefón Huawei, patriaci poškodenej, predal / založil do záložne svedka M. svedok W., avšak to apriori nemôže znamenať, že ho poškodenej aj musel odcudziť. Súd zastáva názor, že páchatelia takejto majetkovej trestnej činnosti vnímajú realitu do takej miery, že vedia svoje správanie a jednotlivé kroky plánovať tak, aby ich nebolo možné len tak jednoducho vypátrať. Inak povedané, ak by svedok W. naozaj poškodenej odcudzil telefón Huawei, bolo by nelogické a puďu sebazáchrany odporujúce, aby telefón sám niekoľko dní používal so svojou SIM kartou (čo je nenáročné vylustrovať), až kým by ho (spolu s ďalšou osobou, ktorá by ho mohla identifikovať) išiel založiť do záložne, ktorej pracovník (aj za pomoci kamerových záznamov) by ho vedel identifikovať, čím by v konečnom dôsledku pritiahol na seba pozornosť orgánov činných v trestnom konaní, o ktorú by ako páchatel krádeže nemohol mať v žiadnom prípade záujem.

Zo všetkých vyššie uvedených dôkazov a úvah možno, bez rozumných pochybností, vyvodit' záver, že obžalovaná si práve uvedeným spôsobom - spôsobom opísaným v skutkovej vete rozsudku, prisvojila cudzie veci tým, že sa ich zmocnila a spôsobila tak malú škodu, hoci bola za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdená. K výpovedi poškodenej, jednoznačne zo spáchania skutku

usvedčujúcej obžalovanú, možno podporne priradiť aj ostatné vykonané výpovede svedkov a listinné a obrazové dôkazy, ktoré sú v súlade s výpoveďou poškodenej, ktorú - ako je nižšie uvedené - dopĺňajú a umožňujú si o skutku utvoriť celkový obraz. Súd považuje výpoveď poškodenej ako dôkazný prostriedok za jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný, obsahuje dostatočné množstvo zažitých detailov, poškodená vypovedala mimoriadne podrobne a súvislo a obsahovo nadväzujúco, resp. doplňujúco s ostatnými vykonanými dôkazmi a zároveň platí, že nebol inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Naproti tomu výpoveď obžalovanej je úsečná, z hľadiska postupu podľa potreby upravovaná, nelogická, nie je podporená inými dôkazmi a neobsahuje žiadne zažité a spontánne prvky (okrem čudných, resp. účelových tvrdení v zmysle, že keď od poškodenej odchádzala, videla ísť k poškodenej na oslavu raz dvoch, alebo troch, a inokedy dokonca siedmich rómov, ktorých ale nijako neoznačila, hoci zrejme mali pochádzať z rovnakej kolónie), ktoré by podporovali vierohodnosť výpovede obžalovanej; navyše obžalovaná vypovedala v dôležitých okolnostiach rozdielne v rámci jedného hlavného pojednávania, pričom takéto rozpory vierohodne, resp. žiadnym spôsobom nevysvetlila.

Reťaz dôkazov, preukazujúca vinu obžalovanej, je v tomto smere ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti. Všetky vykonané dôkazy o vine obžalovanej do seba zapadajú, korešpondujú navzájom medzi sebou, nadväzujú na seba a dopĺňajú sa, a v podstate žiadny iný vykonaný dôkaz - okrem výpovede obžalovanej - nebol iným dôkazom spochybnený, a už vôbec nie vyvrátený. Obžalovaná mala možnosť ako aj príležitosť spáchať skutok uvedený v obžalobe, nakoľko dokazovaním nebolo zistené nič, čo by objektívne bránilo tomu, aby obžalovaná konala tak, ako sa jej kladie za vinu. Poškodená potvrdila, že obžalovaná u nej bola opakovane už aj predtým, videla, kde poškodená mala odcudzené veci. Obžalovaná aj sama potvrdila, že bola u poškodenej, kamerové záznamy preukazujú pohyb obžalovanej aj na pozemku poškodenej, ktorá okrem toho uviedla, že počas tejto návštevy obžalovanej u nej sa viackrát stalo, že obžalovaná zostala v dome poškodenej sama, raz dokonca obžalovaná z domu poškodenej odišla a po chvíli sa vrátila. Nijako sa nepreukázalo, že by v danom čase (od večera, kedy poškodená telefón použila, až do nasledujúceho rána, kedy zistila, že jej zmizol) bol u poškodenej niekto iný okrem obžalovanej. Obhajobu obžalovanej, spočívajúcu v tvrdení, že v daný večer bola len doma s deťmi, vyvrátili kamerové záznamy a neskôr aj samotná obžalovaná; obhajobu obžalovanej, spočívajúcu v tvrdení, že v daný celý deň s poškodenou nebola, vyvrátila poškodená a neskôr aj samotná obžalovaná.

Poškodená pritom nemala žiadny dôvod, aby si vymýšľala, prípadne nepravdivo označila za páchatela obžalovanú, aby si tým poškodená privodila nebezpečenstvo trestného stíhania pre krivé obvinenie, resp. krivú prisahu a krivú výpoveď. Nebol zaznamenaný ani žiadny konflikt medzi obžalovanou a poškodenou, na základe ktorého by poškodená mohla mať motiváciu obžalovanej uškodiť, naopak, tak obžalovaná ako i poškodená zhodne uviedli, že do momentu krádeže boli kamarátky.

Súd uzatvára, že obžalovaná si prisvojila cudzie veci tým, že sa ich zmocnila a spôsobila tak malú škodu a bola za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo. Čo sa viny obžalovanej týka, z takto vykonaného dokazovania, bolo tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, bez rozumných pochybností preukázané, že obžalovaná, ako všeobecne trestne zodpovedný subjekt, svojim úmyselným konaním, ohrozila záujem chránený Trestným zákonom spočívajúci vo vlastníctve vecí, ich držbe, resp. fatickej dispozícii vecami. Obžalovaná teda odňala v skutkovej vete výroku tohto rozsudku uvedené veci z dispozície vlastníka (poškodenej), bez jej súhlasu, s úmyslom s nimi nakladať ako s vlastnými vecami (§ 130 ods. 4 Trestného zákona), a to tým že sa ich zmocnila, teda odňala veci z fatickej moci poškodenej, ktorá nad nimi túto moc má a tým vytvorila vo vonkajšom svete taký stav, ktorým skutočnému vlastníkovi - poškodenej fakticky znemožňuje dispozíciu s jej vecami, pričom zároveň umožňuje výkon takejto dispozície pre seba (R 21/1972). Zároveň došlo k naplneniu kvalifikačného znaku - spôsobenie malej škody, nakoľko na základe odborných vyjadrení bola hodnota odcudzených vecí určená celkom v sume 1.050,- eur; škodou malou sa pritom rozumie škoda prevyšujúca sumu 266,- eur (§ 125 ods. 1 prvá veta Trestného zákona). Súčasne došlo k naplneniu znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu krádeže podľa § 212 ods. 3 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2018, pretože obžalovaná prejednávany čin uvedený v § 212 ods. 1 Trestného zákona spáchala dňa 07. septembra 2018, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený - konkrétne: trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 30. mája 2017, sp. zn. OT/46/2017, právoplatným dňa 30. mája 2017, bola uznaná vinnou zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona v znení účinnom ku dňu spáchania skutku.

Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd konanie obžalovanej ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, pričom priamy úmysel zahŕňa všetky znaky objektívnej stránky, vrátane prisvojenia, pretože obžalovaná chcela odňať veci z dispozície poškodenej, bez jej súhlasu, s úmyslom nakladať s ňou ako s vlastnými vecami, teda skutočnému vlastníkovi chcela znemožniť dispozíciu s jeho vecami, pričom zároveň chcela umožniť výkon takejto dispozície pre seba.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd uznal obžalovaného vinným zo spáchania stránky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2018.

K výroku o treste a náhrade škody

V súvislosti s výrokom o treste je primárne nevyhnutné uviesť, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi v podobe trestov a to tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň napĺňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli.

Všetky okolnosti prípadu však treba nielen zisťovať, ale aj objektívne, t. j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich komplexne hodnotiť a mať pritom na zreteli, že bližšie sú konkretizované v ďalších ustanoveniach Trestného zákona, najmä v ustanoveniach o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach (§ 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona) a v ustanoveniach upravujúcich zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona).

Pri ukladaní trestu obžalovanému súd vychádzal zo závažnosti prečinu, z ktorého bola obžalovaná uznaná vinnou a ktorú určuje primárne zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 212 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2018) v rozpätí 6 mesiacov až 3 roky. Okrem toho súd vzal na zreteľ samozrejme aj povahu, charakter, závažnosť a spôsob spáchania činu vrátane jeho následku, osobu obžalovanej, jej pomery a možnosť jej nápravy.

Súd u obžalovanej nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 Trestného zákona a ani žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona. Na odsúdenia tunajším súdom v trestných veciach sp. zn. 1T/52/2014 a 1T/99/2014 súd neprihliadal, nakoľko v ich rámci sa na obžalovanú hľadí, ako keby nebola odsúdená. Na odsúdenie tunajším súdom sp. zn. 0T/46/2017 súd neprihliadal z dôvodu, že v tomto prípade ide o zákonný znak skutkovej podstaty prejednávaneho trestného činu. Vzhľadom na to, že pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je v rovnováhe (0:0), k úprave trestnej sadzby nedošlo.

Pokiaľ ide o spôsob spáchania činu a jeho následok, tak súd konštatuje, že podstatou skutkového deja bolo to, že obžalovaná v inkriminovaný večer využila pozvanie na kamarátsku návštevu od poškodenej, ktorá obžalovanej navyše chcela darovať oblečenie po svojich deťoch, aby ho obžalovaná mala pre svoje deti, pričom obžalovaná neakceptovateľne zneužila pozornosť poškodenej a z jej domu jej odcudzila uvedené veci; z pohľadu poškodenej došlo k naplneniu významu porekadla: za dobrotu na žobrotu. Zo skutočností, ktoré sa týkajú spôsobu spáchania činu súd vyvodzuje, že konanie obžalovanej nemožno hodnotiť ako málo závažné, nakoľko nešlo len o vybočenie z inak riadneho spôsobu života, ale obžalovaná, ako viackrát súdne trestaná recidivistka, opätovne útočila na cudzí majetok, a to obdobným spôsobom, ako v iných (priestupkových i trestnoprávných) prípadoch. Pokiaľ ide o posúdenie zavinenia obžalovanej, tak súd konštatuje, že obžalovaná konala v priamom úmysle v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, tak ako je uvedené vyššie, nakoľko zo spáchania skutku, keď vedome a cielene útočila na cudzí majetok, je evidentné, že chcela spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený Trestným zákonom.

Okolnosti, ktoré sa týkajú spôsobu spáchania trestnej činnosti (zneužitie dôvery a prajnosti), miery zavinenia a zistenej pohnútky obžalovanej, vyhodnotil súd, pri ukladaní druhu a výmery trestu, v neprospech obžalovanej.

Súd pri ukladaní druhu a výmery trestu nemohol opomenúť i osobu obžalovanej, ktorá bola odsúdená trestnými rozkazmi tunajšieho súdu v trestných veciach sp. zn. 1T/52/2014, 1T/99/2014 a sp. zn. OT/46/2017 a hoci sa v prvých dvoch prípadoch na obžalovanú hľadí, ako keby nebola odsúdená, súd považuje za potrebné zdôrazniť, že z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, fikciu neodsúdenia nie je možné stotožňovať s „fikciou“ nespáchania trestného činu. Ide o dve rôzne právne skutočnosti, ktorých účinky nie sú rovnaké. Aj zahladené odsúdenie dáva obraz o osobe obžalovanej, o spôsobe jej života, o jej sklonoch páchať trestnú činnosť, pričom § 34 Trestného zákona oprávňuje súd pri posudzovaní osobného profilu obžalovanej prihliadať aj na takéto odsúdenia. Okrem toho, v lustrácii v registri priestupkov je evidovaný okrem iného aj priestupok proti majetku, spočívajúci v krádeži tovaru, za ktorý obžalovaná bola sankcionovaná peňažnou pokutou.

Pri ukladaní druhu trestu bolo tiež nevyhnutné vychádzať zo skutočnosti, že ak sa páchatel dopustí úmyselného trestného činu v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, nie je možné mu už uložiť opätovne podmienený trest odňatia slobody (§ 49 ods. 2 Trestného zákona). Preto súd dospel k záveru, že vzhľadom na rovnorodú recidívu obžalovanej (opakované páchanie majetkovej trestnej činnosti), ktorej sa dopustila v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, je nutné uložiť nepodmienený trest odňatia slobody, nakoľko skoršie prevýchovné podmienené tresty odňatia slobody celkom zjavne nevedli u obžalovanej k náprave a preto by pre nápravu obžalovanej v žiadnom prípade nebol postačujúci ani samostatný alternatívny trest.

Súd preto uložil obžalovanej nepodmienený trest odňatia slobody pri dolnej neupravenej trestnej sadzbe (8 mesiacov), pričom na výkon tohto trestu zaradil obžalovanú do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože obžalovaná nebola v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že hodnota odcudzených vecí, okrem peňažných súm, bola na podklade odborných vyjadrení ustálená nasledovne: telefón Huawei - 400,- eur, telefón Lenovo - 30,- eur, a peňaženka - 10,- eur. Spolu s telefónom Lenovo obžalovaná zo skrine v obývacej izbe odcudzila tiež peňažnú sumu 600,- eur, ktorú poškodená mala na platenie účtov, a z peňaženky jej odcudzila peňažnú sumu 10,- eur. Nakoľko poškodená, ktorá si nárok na náhradu škody uplatnila riadne a včas, na dvore pri bránke našla peňaženku, ale bez peňazí, a neskôr jej bol vrátený telefón Huawei, súd obžalovanej uložil povinnosť nahradiť škodu vo výške 640,- eur (peňažné sumy 600,- eur + 10,- eur + hodnota telefónu Lenovo 30,- eur). Pretože nárok bol poškodenej priznaný len sčasti, súd poškodenú so zvyškom jej nároku odkázal na civilný proces.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.